

Nummer 5

1. Marts 1910

59. Aargang

Den udadelige Sjæls Herkomst og Fremtid.

Af Patriark C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 55.)

Hvad skulle vi da sige? mon der være Uretfærdighed hos Gud? — det være langt fra! thi han siger til Moses: jeg vil være den misfundelig, hvilken jeg er misfundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over. Derfor staar det ikke til den, som vil, ej heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Misfundhed. Thi Skriften siger til Pharao: til dette Samme har jeg ladet dig staa, at jeg vilde vise min Magt paa dig, og paa det mit Navn skulde forkyndes paa Jorden. 1. Mos. 25: 21—23 og 2. Mose Bog 9. Kap.

Heraf se vi nogle af Følgerne af de her nævnte historiske Personers Opførsel eller Udydigheds-Forhold til Himlens Love i deres første aandelige Tilværelse, forinden de kom til denne Verden. Izaak og Jakob vare elskede af Gud, før de kom til denne Verden — ligesom Frelseren var elsket fremfor alle andre af Guds Sønner — men Ismael og Esau fik ikke Del i de Forjættelser og Fortrin, som deres yngre Brødre efter Kjødets fik nyde her i Livet, hvilket ogsaa har haft saare vigtige Følger baade for dem selv og deres Efterkommere baade for Tiden og Ewigheden. Det samme kan ogsaa siges om Pharao saavel som andre Konger og Regenter i Verdens politiske Riger — Alt begrundet paa disse Anders Karakter i deres første aandelige Tilværelse.

Det er Aanden, som tænker og gjennem de forstjellige legemlige Organer udfører baade de gode og flette Handlinger, som gjør Menneſtet ansvarligt lige over for ſin Næſte; det er den, ſom elſker, hader, ſørger eller glæder ſig under Livets mange omvejlende Scener; det er den, ſom føler Trang til Gudsdyrkelse og nærer enten Haab eller Frygt for det Tilkommande, efterſom dens Handlinger, medens den bebod ſit jordiske Tabernakel eller Legeme, tilkommer Straf eller Belønning herefter; det er den og ikke Legemet, ſom forſtaar ſin Anſvarlighed og Følgerne. Den kjender Ret fra Uret i en højere eller ringere Grad, men alle Fornuftvæſener — det er Aander enten med eller uden jordiske Legemer — kunne tænke, overveje, bedømme og vælge den Retning, de ville følge mere eller mindre uafhængige af ydre Omſtændigheder. Det er ſaaledes i dette Liv, og det maa have været ligeledes i vor forrige Tilværelſe; thi ellers vare vi kun Maſtiner, derſom vi havde en Tilværelſe. Men vi vare ikke Maſtiner, men derimod Væſner, der havde Gud til Fader; thi ſaaledes beretter Bibelen i Hebr. 12: 9., hvor Gud kaldes „Aandernes Fader“, hvilket ogſaa Frelſeren lærte ſine Diſciple: „Vor Fader, du ſom bor i Himlen.“

Naar vi ſom Aander i hin første Prøveſtand vare underviſte om Saliggjørelſens Plan og haabede paa Kristus formedelt vor Tro paa det, ſom blev forkyndt, ſaa er det mere end ſandſynligt, at vi ogſaa bleve underviſte om mange andre Ting. Muſik f. Ex. er en Kunſt eller Videnſkab, ſom findes omtalt paa mange Steder i Bibelen at være benyttet i Himlen, og derfor maa baade Engle og Aander være oplærte i Muſikkens Regler og have haft praktiſt Underviſning for at kunne ſynge paa en harmoniſt Maade til Guds og Lammet's Pris, og at dette ikke kan ſte uden Underviſning ved Enhver, ſom blot har en overfladisk Kundſkab om Muſikkens Love. Aabenbareren Johannes ſiger om en viſ ny Sang, at „Ingen kunde ſynge den, uden de, ſom have lært den.“ (Aab. 14: 3.) Vi finde paa flere andre Steder omtalt Inſtrumenter, ſom Himlens Indvaanere benyttede ved viſſe Højtideligheder, og ſølgelig maa de være underviſte baade i Vokal- og Inſtrumental-Muſik; thi Gud behøver ikke at vente paa Menneſtens gradviſe langſomme Fremſtridt i Videnſkab og Kunſt i dette Liv, efterdi han kjender alt dette fra Begyndelſen, og det er kun os Menneſter, ſom Gud efterhaanden tillader at erholde Lys og Indſigt i diſſe evige Videnskaber og ſaaledes ſaa lidt af det Lys tilbage i vor Sjæl, ſom vi maatte engang forſtod til Fuldkommenhed.

Der forekommer fra Tid til anden illuſtrerede Exempler paa denne vor Anſtuelfes Rigtighed, idet ganſte unge Børn uden Underviſning have viſt ſig ſom Underbørn, hvad Muſikken angaar, iſær paa Inſtrumenter. Man har undertiden kaldt dette „medfødt Talent“, men man vilde rigtigere kunnet kalde det „medbragt“.

Som det har vist sig paa Musikkens Omraade, saaledes har det ogsaa vist sig i andre Henseender. Næsten alle talentsfulde Mænd og Kvinder have lagt deres ualmindelige Evner for Dagen i deres tidlige Barn-dom og have efter vor Synsmaade været oplærte og udmærket sig i visse Videnskaber, forinden de kom her; thi alle intelligente Egenskaber kunne kun tilhøre Aanden og ikke Legemet, og derfor ere de ikke nogen Del af Legemets Organisation og heller ikke medfødt, men medbragte. Vi finde saaledes „Underbørn“, ikke alene i Musik, men ogsaa i Matematik, Mechanisme og næsten i alle Kunster og Videnskaber, og Frelseren selv var et Underbarn, idet han, da han kun var tolv Aar gammel, gav Spørgsmaal og Svar til de Skriftkloge og Farisæerne i Templet, som bragte dem til at forundre sig. (Luk. 2: 42—47.)

Efter som Aanden eller Sjælen er et personligt Væsen, der kan existerere og handle uafhængigt, enten den behøver et jordisk Legeme eller ikke, saa maa den ogsaa have de andre Særegenheder, der karakterisere et Individ, nemlig Udseende og en begrændset Form og Størrelse. Naar den er indsluttet i et jordisk Legeme, er den begrændset i sin Størrelse og Udseende af sit Tabernakel eller jordiske Legemes Størrelse og Udseende, men som Aanden forlader Legemet, ophører denne Indskrænkning, og Aanden eller Sjælen er igjen fri, som den var, før den kom til denne Verden. Dette maa være Tilfældet, fordi det ikke kan være anderledes. Man vil maaske indvende: hvorledes skulle vi da kunne finde og gjenkende hverandre hinsides Graven?

Eksempelvis ville vi kunne tænke os en Moder, der dør fra sit Barn, og at dette Barn lever og opnaar en høj Alder, før det igjennem Døden atter møder sin Moder i Aandeverdenen — maaske som en Olding, rynket og krumbøjet og maaske som en Krøbling — vil hun da gjenkende i ham det lille blomstrende Barn, som hun efterlod ved sin Bortgang fra denne Verden, eller er der ikke god Grund til at tro, at Erindringerne fra deres første aandelige Skære i deres himmelske Hjem vil være vendt tilbage hos baade Moderen og Barnet, naar de mødes der, og at det jordiske tilbagelagte Liv vil forekomme dem begge som en Drøm. Legemets Tilstand og Udseende ved Skilsmisjen i Døden har intet at gøre med den udødelige Aands Udseende, naar den er befriet fra sit forkrænkelige Legeme, der næsten kan betragtes som et Fængsel paa det Sidste, og at vi kjendte hverandre, forinden vi kom til denne Verden, er en Fornuftslutning, som man ikke let kan sætte til Side, naar man tager i Betragtning Guds Handlemaade og Bestemmelser med Menneskeslægten, som det ses af Historien i dette Liv og Forjættelserne om det Tilkommende.

Apostelen Paulus skriver: Der saaes et sandseligt Legeme (i Graven), der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme (1 Kor. 15: 44.)

Frelseren sagde til Disciplene, da han viste sig for dem efter sin Opstandelse: „Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig; thi en Aand har ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg har.“ (Luk. 24: 37—39.) Disciplene tænkte nemlig, at det var en Aand, der viste sig for dem, og selvfølgelig troede de ogsaa, at en Aand havde samme Udseende som den Uldøde.

I vore Betragtninger ere vi nu komne til Livet efter Døden, som er vor allernærmeste Fremtid herefter. Alle Mennesker ere sikre paa, at Døden vil afslutte deres jordiske forkrænkelige Løbebane, men Begreberne angaaende det næste Led i vor u dødelige Tilværelse ere høist forskellige, endstjøndt næsten alle Mennesker tænke sig en Fortsættelse af Livet efter Døden. Af Mangel paa Plads tør vi ikke indlade os paa nøjere at omtale de forskellige kristne Sektens Anskuelser om dette Emne, men kun bemærke, at de fleste Kristne tro, at Sjælen strax efter Døden gaar enten til Gud i Himmelen eller ogsaa til Helvede for der at lide uendelig Pine. Vi ville derfor kun her bemærke, at de i saa Henseende ere langt fra en rigtig Opfattelse eller Forstaaelse om dette Emne.

Som tidligere bemærket ere disse Betragtninger beregnede paa at blive forstaaede og overvejede af Sidste-Dages Hellige fremfor andre Trosbekjendere, der ere indhullede i fordomsfulde Traditioner. „Støvet kommer til Jorden igjen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igjen, som gav den.“ (Præd. 12: 7.) Dette ere vi alle enige om.

Efterdi vi anse Mormons Bog for at være ligesaa paalidelig og troværdig som Bibelen, ville vi her anføre, hvad en af Oldtidens Profeter blandt Folket her paa dette Land (Amerika) skrev til sin Søn angaaende dette interessante Emne. Han levede omtrent hundrede Aar før Kristi Komme i Kjødet og underviste sin Samtid angaaende Frelserens Forsøningsplan samt hans Død og Opstandelse m. m.

Han skriver: „Nu min Søn, her er noget mere, som jeg ønsker at sige dig; thi jeg ser, at dit Sind er uroligt med Hensyn til de Dødes Opstandelse.

Se, jeg siger dig, at der er ingen Opstandelse, eller jeg vilde sige med andre Ord, at dette Dødelige bliver ikke iført Udødelighed, denne Forkrænkelighed bliver ikke iført Uforkrænkelighed førend efter Kristi Komme i Kjødet.

Se han tilvejebringer de Dødes Opstandelse. Men se, min Søn, endnu er der ingen Opstandelse. Jeg vil nu aabenbare dig en Hemmelighed; ikke desmindre er der mange Hemmeligheder, der holdes tilbage, saa at Ingen kjender dem, uden Gud selv. Men jeg vil vise dig een Ting, som jeg inderlig har bedet Gud om at lade mig vide, og det er angaaende Opstandelsen.

Se, der er en Tid bestemt, da Alle skulle komme frem fra de Døde. Og naar den Tid kommer, veed Ingen; men Gud kjender den bestemte Tid.

Og nu, enten det bliver een Tidsperiode eller to eller tre Tidsperioder, da Menneffene skulle komme frem fra de Døde, er uden Forskjel; thi Gud veed alle disse Ting; men det er tilstrækkeligt for mig at vide, at det forholder sig saaledes, at der er en Tid bestemt, da Alle skulle opstaa fra de Døde. Der maa nødvendigvis være et Tidsrum mellem Døden og Opstandelsen. Og jeg vil nu spørge: Hvad bliver der af Menneffenes Sjæle i Tidsrummet mellem Døden og den beskaffede Tid for Opstandelsen? (Dette Spørgsmaal angaar særligt ogsaa os i vor Tid.) Om der er een eller flere Tider bestemte for Menneffets Opstandelse er uden Forskjel; thi Alle dø ikke paa een Gang, og dette er uden Betydning; Alt er som een Dag for Gud, og Tiden er alene afmaalt for Menneffene.

Altsaa er der en Tid bestemt for Menneffene, da de skulle opstaa fra de Døde; og der er et Tidsrum mellem Døden og Opstandelsen. Og nu, angaaende denne Mellemtid. Hvad der bliver af Menneffenes Sjæle, er hvad jeg inderligt har begjæret af Herren at lade mig vide, og dette veed jeg med Visshed.

Og naar Tiden kommer, at Alle skulle opstaa, da skulle de erfare, at Gud kjender alle for Menneffene bestemte Tider.

Nu, angaaende Sjælens Tilstand mellem Døden og Opstandelsen; se, det er bleven mig kundgjort af en Engel, at alle Menneffers Aander, saa snart de forlade dette dødelige Legeme, ja alle Menneffers Aander, hvad enten de ere gode eller onde, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet. Og da sker det, at deres Aander, som ere retfærdige, indføres i en Lykkeligheds Tilstand, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Betyrning og Sorg og deslige.

Og da skal det ske, at de Ugudeliges Aander, ja, de, der ere onde — thi se, de have ingen Del i Herrens Aand; thi de vælge hellere onde end gode Gjerninger, og Djævelens Aand foer ind i dem og tog deres Hus i Besiddelse — de skulle vorde udfastede i det yderste Mørke, der skal være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel, og dette formedelst deres egen Ugudelighed, da de tages til Fange ifølge Djævelens Willie.

(Fortsættes.)

Give og modtage.

Giv, og du skal faa; det er Loven for Væxt og Udvikling, for Salighed og Tilfredshed og for Kjærlighed.

„Thi Livet, et Spejl for Konge som Træl,
Viser alt det, du er og har gjort.

Giv Verden det Bedste, du har af dig selv,
Til Gjengæld den giver sit Største af Stort."

„Hvad et Menneſte ſaaer, det ſkal han og høſte“.

„Der blev en Lov uigjenskaldelig faſtſat i Himlen, før denne Verdens Grundvold blev lagt, iſølge hvilken alle Beſtygninger ere forjættede“.

Alle diſſe Ytringer ere uomſtødelig ſande, og deres praktiſke Anvendelſe vil konſtateres i det daglige Liv.

Spurgeon, Londons ſtore Prædikanth, illuſtrerer dette Princip ſaaledes: „Derſom vi betragte dette Microcoſmus (lille Verden), det menneſkelige Legeme, ville vi finde, at Hjertet ikke modtager Blodet for at opbevare det, men kun for, naar det har pumpet det ind ad een Klap, at ſende det ud gjennem en anden; Blodet cirkulerer altid og allevegne og ſtaar aldrig ſtille. Det ſamme gjøre alle Vædſker i et ſundt Legeme; de ere i ſtadig Bevægelse. Derſom en Celle i nogle Minutter opbevarer ſin ſpecielle Afſondring, er det kun for at fuldstændiggjøre den til Legemets Brug; thi derſom nogen Celle i det hele Legeme vedblivende tilbageholdt ſin Afſondring, vilde det ſnart foraaſage en haardnakket Sygdom, og Legemet vilde tabe al Evne til at afſondre og afkaſte ſit Produkt“.

Hele det menneſkelige System lever af at give. Djet kan ikke ſige til Foden: „Jeg behøver dig ikke og vil ikke viſe dig Vej“; thi derſom det ikke udfører ſit vigtige Embede, vil Menneſket ſnart falde i Grøſten og Djet ſelv lide Moleſt. Derſom de forſkjellige Lemmer nægte at medvirke i det ſamlede System, vil det Hele rammes af Fattigdom og blive overgivet til Døden. Lad os derfor lære denne ſtore Lektie fra Naturen, at for at modtage Noget maa vi give Noget; for at ſamle maa vi ſprede; hvis vi ſkulle blive lykkelige ſelv, maa vi gjøre Andre lykkelige, og hvis vi ſkulle blive gode og aandelig ſtærke, maa vi ſelv gjøre Godt og ſøge at fremme Andres aandelige Styrke.

Barnet, ſom lærer Udydighed mod Forældrene, ſaar ikke alene derved ſine Forældres Kjærlighed, men begynder tillige ſit Liv paa en Maade, der vil blive til Beſtygning for det i Tid og Evighed. Det Barn derimod, ſom altid modtager, men aldrig giver, voxer op i Utafnemmelighed og forfejler Livets ſtore Maal. En Familiefader yder ſin Omſorg, ſin Beſtyttelſe, ſine Midler og ſin Kjærlighed. Moderen yder ſin Tid, ſin venlige Omhu og ſit Beſvær ved at bringe Børn til Verden, hvorved hun udfætter ſit eget Liv. For alt dette modtages til Gjengæld Himmelens rigeligſte Beſtygninger. Miſſionærerne i Jeſu Krifti Kirke af Sidſtedages Hellige give deres Tid, deres Midler, deres bedſte Evner, ja, undertiden deres Liv for deres Medmenneſkers Vel; deres Belønning er en ren Samvittighed, et levende Vidneſbyrd om en brændende Kjærlighed til Sandheden og tilſidſt Ophøjſe i Guds Rige.

De Hellige yde Voldsterne Husly og Føde, et venligt og opmun-
trende Ord og et hjerteligt Velkommen til deres Hjem, og som Beløn-
ning vinde de gode Mænds Kjærlighed og Agtelse, Styrke i deres
Evagthed, forøget Tro paa Evangeliets Sandheder og Guds Naades
Smil.

Kirkens trofaste Medlemmer give deres Tiende og Ofringer, og til
Gjengjæld offer Herren hundred Fold af Betsignelser i deres Stjød.

„Men være i Kjærlighed hverandres Tjenere“ (Gal. 5: 13.) „Men
hvo, som vil være stor iblandt eder, han være eders Tjener; og hvo,
som vil være den ypperste iblandt eder, han være eder underdanig.
Ligesom Menneskens Søn ikke er kommen at lade sig tjene, men at
tjene, og at give sit Liv til en Gjenløsning for Mange.“ (Mat. 20:
26—28.)

Derfor, om vi skulle naa til evigt Liv, som er os lovet, da maa
vi følge hans Fodspor og være villige til at give, at tjene, at være
underdanige. Han forstod Hemmeligheden af sand og virkelig Storhed,
og størst bliver da den, som tjener Andre mest. Gud, vor Frelser, gjorde
dette; derfor er han nu herliggjort og ophøjet højt over alle Mennesker,
og ham maa nu alle Mennesker lyde og vise deres ufrømte Kjærlighed.
Men overvej dernæst, hvad Faderen selv har gjort, og hvad han har
givet: „Thi saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn den
Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have
et evigt Liv“. (Joh. 3: 16.) Ud af denne hans overflødige Kjærlighed
gav altsaa Gud os denne himmelske Gave, og i ham og i hans Kjær-
lighed „leve, røres og ere vi“. Ham skyldte vi vort Ophav, vort Liv
og vor Tilværelse. Og netop fordi han gav os saa meget, skal han
modtage vor Tak, Pris, Ære og Forherligelse i Tider og endeløse
Evhigheder. (Nephi Andersen i Liahona.)

Enhver, der læser foranstaaende Linier, bør lægge sig dem paa
Hjerte og erindre, at Jngen er saa fattig og magtesløs som den, der
føler sig for fattig til at opfylde sin Pligt mod sin Gud og sine Med-
mennesker; et saadant Hjerte snøres sammen af Egenlystte, saa at der
Intet kommer ud, men heller Intet ind. Planten i en mørk, skummel
og fugtig Kjælderhals holdes kun ilive ved de sparsomme Lysstriber, der
af og til trænge ned gennem en Revne i Døren, men den fører en
hensygnende Tilværelse og kan ikke taale den friske Luft og Guds var-
mende Sol, der kalder Blomster frem paa Mark og i Skov. Og paa
samme Maade gaar det med et saadant beregnende Menneskehjerte, der
altid er for fattig til at give, men altid rede til at modtage. Hvilkens
øde Verden at bo i, hvilken glædeløs Himmel at forvente, dersom saa-
danne Individider skulde leve og regjere her! Husk: Giv, og du skal
modtage.

Red.

Tirsdag den 1. Marts 1910.

Fattigdom og dens Lindring.

(Af Præs. Chas. W. Penrose i Mill. Star.)

„Fattige have I altid iblandt eder“. Dette er en af de mange vise og profetiske Ytringer af vor Frelser angaaende Menneskeslægten. Saa længe det menneskelige Samsfund er organiseret som nu, vil denne Herrens Udtalelse altid kunne anvendes. Men selv om der fandt en fuldstændig Omvæltning Sted i de sociale Forhold, og Social-Filosofers og Teoretikers gyldne Drømme bleve virkeliggjorte, vilde der dog findes Individuer, som ikke kunde vinde med, men bleve sejlede agterud af andre, mere fremtrædende Naturer; thi om end Forholdene forandres, vil der vedblive at være forskellige Grader af Intelligens. En kan mangle Intelligens, en Anden Energi, en Tredie mental og fysisk Uddannelse. En kan fuldstændig mangle og en Anden i høj Grad besidde Evner til at udvikles fysisk og aandeligt og til at tilegne sig de forhaandenværende Fordele og Goder, og dette vil kunne mærkes baade i Tid og Ewigheid.

Men den store Messias, den uforlignelige Lærer, hentydede uden Tvivl til det Faktum, at der i Udtrykkets almindelige Forstaaelse altid vilde findes fattige Mennesker. Og denne Kjendsgjerning vil ikke forandres, selv om de, der nu ere fattige, bleve rige, saa længe den menneskelige Natur vedbliver at være, som den er. Overdaadighed, Uforstandighed, Udsvævelse, Esterladenhed og mangfoldige andre Aarsager til den nu eksisterende Fattigdom ville som hidtil bringe de samme Resultater, og det vil kun være et Tidsspørgsmaal, naar de gamle Forhold ville vende tilbage og Alt blive, som det var før.

Fattigdom er et af vor Tids store sociale Problemer; den synes at være et uhelebeligt Samsundssoende. Den er saa udbredt, at alle Midler til at udrydde den ville vise sig at være forgjæves. De Bestræbelser, der udfoldes af Godgjørenheden, kunne vel lindre Nøden, men ikke udrydde den. Dens Rødder ere for dybe, og den er for meget udbredt til at kunne tilintetgjøres. Men derfor maa den alligevel ikke som en Kræftskade uforstyrret æde sig ind i Samsundslegemet. Alt, hvad der kan gøres, maa gøres for at lindre Nøden blandt Masserne, hjælpe de Ulykkelige og mildne den Nødlidendes Prøvelser; men individuel og hensynsløs Uddeling af Almisse er uheldig og bør ikke gøres til en Regel. Selvfølgelig kan der være Tilfælde, hvor det nødvendigsgjøres, men det bør ske systematisk og helst under en kompetent Autoritets Tilsyn; thi ellers vil den frække og uforfammede Tigger leve højt, medens den tilbageholdne og bestedne Fattige maa lide i Stilhed.

Bed at efterleve det guddommelige System, som indbefattes i Guds Søns Evangeliums Fylde, vil Fattigdom i den mennekelige Familie blive helt forvandlet. Intet Menneſte behøver at lide Mangel paa Livets Fornødenheder; men der vil som før ſagt blive en radikal Forandring og forſkjellige Grader af Exiſtens, ſaaledes at de fattigere altid ville ſtaa i Kontraſt til deres mere foretagſomme og bedre ſtillede Medmenneſter. Medens vi ſom et lille Samfund ikke med Virkning kunne bekæmpe Fattigdomsøndet, ſaa kan der dog anvendes Midler, der ville ramme Ondet paa den rette Maade. Jeſu Kriſti Kirke af Sidſte-Dages Hellige har udført Undere i den Retning. I de Helliges Indſamlingsſteder i Zion er Fattigdommen bleven berøvet ſine meſt uhyggelige og ydmygende Sider. Ingen behøver at mangle Livets Fornødenheder i nogen af Zions Ward eller Stave; thi de ere ſaaledes organiserede, at den Fattiges Trang kan afhjælpes, ligesom der ogſaa ſørges for, at den, derønſter at arbejde, kan ſaa Arbejde, og at der ydes Pleje og Ophold til de Syge og Hjælpeløſe. Det er en Del af de Helliges Miſſion at tage Vare paa de Trængende. Ude omkring i de forſkjellige Miſſioner i Verden kunne vi jo ikke udrette ſaa meget; men ikke deſmindre har det ſamme System, ſom anvendes hjemme i Zion, ogſaa her viſt ſig frugtbringende, og det bør fremdeles holdes i Virkſomhed og ikke ſygne hen. En af de Hjælpeløſe, ſom er indſtiftet for de Fattige, er den regelmæssige Faſtedag hver førſte Søndag i Maanedens. Det forventes, at baade Uldſter og Medlemmer i Kirken faſte den Dag, afholde ſig fra Spiſe og ſamles til Bøn og Bidneſshyrd om Guds Godhed og Beſignelſer, ſom følge med Lydighed mod Evangeliet. Det Beløb, der den Dag ellers vilde være anvendt til Spiſe, ſkal da anvendes til de Trængende. Det bliver maatte kun en ringe Sum, der paa denne Maade ſpares af det enkelte Individ eller den enkelte Familie, men derſom Enhver vilde følge denne Fremgangsmaade, vilde det ſamlede Beløb udgjøre mere, end vi i Djeblikket kunne beregne, og mange Savn vilde derved lindres. Der er allerede udført meget Godt paa denne Maade, men der er ſaa mange fattige Menneſter at hjælpe og ſaa Faa, ſom føle ſig i Stand til at hjælpe, at Kravene ere langt større end Hjælpemidlerne.

Derfor opmuntre vi de Hellige i den hele europæiſke Miſſion til herefter at være mere pligtophydende i dette Stykke, end de have været i den forbigangne Tid. Derved ville de førſt ſelv nyde Fordele og Beſignelſer ved Mandens Inſpiration, ved det ſyſtiſke Belvære, ſom de ville modtage i deres Legemer, og ved den Forøgelse af Tro og Tillid til Gud, ſom Lydighed mod Guds Love alene kan ſikre. Og dernæſt ville de hjælpe til at glæde de Fattige, lette de Betyngedes Byrde og bringe Taknemlighed og Fryd til mange hjælpeløſe Familier.

Ville ikke alle de Sidſte-Dages Hellige overalt vaagne op til Be-

vidsthed om Vigtigheden af at opfylde disse hellige Pligter, samles i vore Faste møder og aflægge deres Bidnesblyd om Sandheden af det store Sidste-Dages Værk?

De kvindelige Hjælpeforeninger, som ere blevne organiserede for, at Søstre kunne forenes i gjenfærdig Interesse for baade timeligt og aandeligt Arbejde, ere ogsaa til stor Hjælp for de Fattige. Ved deres Haandarbejder og smaa Gaver og ved at erhverve Kjendskab til de forskjellige Familiers Stilling i deres resp. Kredse kunne de bistaa meget i at hjælpe de Trængende og lindre de Videndes Smertor. Søstre i disse Foreninger bør opmuntres i deres gode Arbejde, besøges af de præfiderende Brødre og andre Væbster og undervises i den Maade, hvorpaa deres Kjærlighedsværk bedst kan fremmes. De Fattiges Trang bør kjendes og afhjælpes, saa langt vore Midler række. Og Midlerne skulle staffles til Veje ved Fasteoffer og ved de Kvindelige Hjælpeforeningers Gjering.

Men til Trods for Alt, hvad vi kunne gjøre i denne Retning, findes der nogle Tilfælde af kronisk (uhelbredelig) Fattigdom, som ere af den Væstafsned, at en lille Gren af Kirken i disse Lande ikke kan afhjælpe dem. For saadanne ulykkelige Individider have vi et Forslag at fremsætte, der, selv om det ved første Øjkast kan synes ydmygende, dog bør overvejes og ses i Retfærdighedens og Rimelighedens Lys: Fattiglovene i disse Lande ere, om end kun et usfuldstændigt System til at afhjælpe al den Nød, der findes i Samfundet, saa dog til stor Vælsignelse for mangfoldige Tusinder af hjælpeløse Menneker. Selve Systemet trænger vistnok til en indgaaende Revision, men dermed have vi Intet at stasse. Det hviler i Regjeringernes og i Nationernes indflydelsesrige Hænder. Det, som allerede er udført, og som det er Hensigten vedblivende at udføre, er i høj Grad prisværdigt, og vi maa tage det, som det er, og se til, at ogsaa vort Folk nyder deres Del af disse Hjælpetilber.

Vi ønske ikke her at blive forstaaede saaledes, som om vi anbefalede Fattighuset til gamle og hjælpeløse Menneker; men i mange Tilfælde vil dette være at foretrække fremfor at leve i Nød og Udsæthed. Vi tilraade vore Brødre at benytte den offentlige Hjælp, som de have Ret til, og ikke lide Nød, fordi de føle sig for stolte til at modtage den. Sidste-Dages Hellige, som enten eje eller leje Hus til Bolig eller Værksted, maa afholde de dermed forbundne Udgifter i Lighed med andre Folk. Og de have Ret til at lade nogle af disse Midler blive nyttiggjorte i deres egne Samfund, ligesom Andre gjøre. Det er ikke nogen Vanære at modtage saadan Hjælp, hvad Enkelte tro; det er kun en almindelig Rettighed. Alderdomspension-Systemet, der i England nu er vedtaget som Lov, arbejder godt, og de Medlemmer af vort Samfund, som ere gamle og fattige, bør benytte deres Ret til at komme i Betragtning ligesaa vel som Medlemmer af andre Trossamfund. Og paa samme

Maade bør vore Medlemmer søge at faa Del i de Goder, der bydes af andre offentlige Hjelpeilder.

Der findes Tilfælde af saa stor Fattigdom i nogle Dele af denne Mission, at vi ikke selv kunne vedblive at afhjælpe den. Vi sige da: Lad vore Brødre undersøge og udfinde, hvorfra der kan faas offentlig Hjælp, saa at de, der lide Mangel, kunne nyde godt af den i Lighed med andre Folk. En saadan Hjælp i Forening med det Videt, vi selv kunne yde, vil gjøre meget til at lindre den Nød, der ofte fremkaldes ved Arbejdsløshed eller andre Uheld. Professionelt Tiggeri bør aldrig støttes, men virkelig Mangel bør afhjælpes. Folk, som ere arbejdsdygtige, men som ikke ville søge Arbejde eller, naar de faa det, ikke ville passe det, ere uværdige til at nyde Hjælp fra dem, der selv ere flittige; thi hvad de paa den Maade give bort, tage de fra det, som de og deres Familie selv behøve.

Sympati for den Fattige og Lidende fylder naturligt en Helligs Hjerte. En af Aarsagerne, hvorfor Herren tilsteder menneskelige Lidelser, er, at han derved vil udvikle de finere Følelser i Sjælen og hjælpe den Svage og gjøre den Stærkere mere stærk. Godgjørenheden, som er Guds og Menneskets pureste Lov, finder et rigt Virkefelt overfor de Savn og Mangler, som tilhøre Dødeligheden. Den, der lukker sit Hjerte for den Fattige og Lidende, snævres sammen istedetfor at udvides; han gaar tilbage og ikke fremad paa Vejen til Fuldkommenhedens Maal.

Vader os hver især gjøre, hvad vi kunne for at hjælpe vore Medmennesker, som have aandelige, mentale eller fysiske Mangler, og lad os erindre to betydningsfulde Ytringer foruden dem, vi allerede have anført, nemlig: „Dersom derfor Nogen tager af den Overflødighed, som jeg har beredt, og ikke giver sin Del efter mit Evangeliums Lov til de Fattige og den Trængende, skal han med den Ugudelige opløste sine Øjne i Helvede i Pine“ (Pagtens Bog 104: 18.) og „Hvo, som forbarmer sig over den Ringe, laaner Herren; og han skal betale ham hans Belgjerning“. (Ordspr. 19: 16.)

Charles W. Penrose 78 Aar.

I Millennial Star for 3. Februar læses: „Vor højagtede Præsident, Apostel Charles W. Penrose, fylder i Dag 78 Aar, frisk paa Legeme og Sjæl, med livslange Erfaringer i Guds Riges Tjeneste og sand Trofskab mod sin Mesters Gjerning. Det er nu henved 60 Aar, siden han annammede Evangeliet, og fra den Dag til i Dag har han vedblivende været optaget af at fremme dets Principper blandt sine Medmennesker. Og endnu i den Alder, da Størstedelen af Mænd søge Hvile

i Hjemmets Stjød efter Livets Travlhed og Aktivitet, fortsætter han utrættelig sit Arbejde som Redaktør af Millennial Star, Præsident over den europæiske Mission og som Apostel et specielt Vidne for alle Nationer. Til Trods for, at han efter menneskelige Beregninger stærkt nærmer sig sit Livs Aften, er hans Livsfol dog endnu klar og skinnende og hans Hjerte friskt og frejdigt. Baade Veldsterne og de Hellige bringe ham i Forening deres varmeste Lykønskning: Maa Resten af hans Dage blive lyse og lykkelige; maa hans Familie og Venner endnu længe nyde hans behagelige Selskab og velsignede Indflydelse, og maa han, naar Rattens Skygge falder paa hans Vej og Lyset slukkes, indhylles i et velanvendt Livs gyldne Morgenrøde og ved sit hæderlige Livs Lys i Triumf ledes ind til vor himmelske Faders Nærværelse!

Alle de Hellige og Veldsterne i den skandinaviske Mission slutte sig hjerteligt til foranstaaende Udtalelser; for ikke mange Maaneder siden havde vi i alle de tre skandinaviske Riger Lejlighed til at glædes ved den gamle Hædersmands Besøg og opmuntrende Raad og Formaninger.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 26. Februar ankom Veldsterne Alma Petersen fra Huntsville og Christian Nielsen fra Salem, Utah, for at virke i den skandinaviske Mission.

Aføsning. Veldsterne G. Walter Christophersen fra Kristiania Konference, Orson A. Garff og Isaac A. Jensen fra Aarhus Konference og James D. Petersen fra Kjøbenhavns Konference ere alle hæderligt løste fra deres Mission med Tilladelse til at rejse hjem.

Beskikkelse. Veldste Niels J. Larsen er beskikket til at præsidere over Aarhus Konference efter Isaac A. Jensen, som er afløst.

Afrejse. Veldste G. Walter Christophersen rejste fra Kristiania til England den 26. Februar, Veldsterne Isaac A. Jensen og Orson A. Garff toge over Berlin til England, og Veldste James D. Petersen rejste fra Kjøbenhavn til England den 28. Februar; de ville Alle forlade Liverpool den 3. ds. for med Dampskibet „Canada“ at rejse til Amerika.

Daabshandlinger. I Februar ere følgende Daabshandlinger udførte i vort Daabskapel i Kjøbenhavn: Den 7. 1 Individ døbt af Veldste Carl Christensen, den 9. 1 Individ døbt af Veldste James D. Petersen, den 13. 4 Individuer døbte af Præs. James J. Larsen, den 19. 1 Individ døbt af Veldste Oluf J. Andersen, den 23. 1 Individ døbt af Veldste

Joseph R. Nicholes og samme Dag 1 Individ døbt af Ældste Orin Hansen; mange Udenforstaaende og Benner vare Vidne til den hellige Handling. Vi føle os højlig velsignede ved at have et saa smukt og bekvemt Lokale med Lys og Varme og med en rummelig Døbefond til at udføre denne Indlemmelseshandling, i Stedet for som tidligere at gaa i den aabne Sø uanset Vejr og Vind. Alle vore Møder ere vel besøgte baade her i vort Hovedkvarter og i 2 lejede Lokaler ude i Staden, og adskillige af dem, der undersøge Verdommene, ere rede til at lade sig indlemme ved Daab i den nære Fremtid.

Korrespondance.

I et Brev til Redaktionen, dateret Ephraim, Utah, 4. Februar, skriver Broder C. C. A. Christensen bl. A.: „Det er vel usikkert, om vi saa hinanden at se mere i dette Liv; men behagelige Minder knytte sig til den sundne Tid, da vi virkede sammen, og disse Minder faa vi nok Lov til at tage med os, naar vi gaa herfra. Tænk, det er nu 60 Aar, siden Crastus Snow tillige med to andre Ældster fra Zion sejlede over Atlanterhavet for at bringe Evangeliet — det sande Evangelium — til Skandinavien; ved den Mission, som Gud ved sin Tjener Brigham Young beffiktede dem, og som de paabegyndte med Vinteren og den lange besværlige Rejse foran sig, uden Penge, men med en urokkelig Tro og Tillid til Gud, vor himmelske Fader, fuldførte de den store Gjerning, som siden har baaret saa herlige Frugter for mange tusinde oprigtige Sjæle baade i timelig og aandelig Henseende. Selv stod jeg den Gang ved Indgangen til Verdens lystige og fordærvelige Glæder og Tilløftelser i min egen Fødeby, Kjøbenhavn, med Varmen svulmende af Haab om at blive noget Stort i Verden. At jeg saa snart efter disse fremmede Mænds Komme skulde se alle mine Beregninger kuldkastede og selv siden vandre om iblandt fremmede Menneffer som et foragtet Udstud, og det for Religionens Skyld, var Noget, som allermindst stemmede med mine Planer, og at jeg endog saa skulde komme indenfor Fængselsmure, tilmed i et fremmed Land (Norge), var umuligt at tænke sig for den unge, livsglade Kjøbenhavner for 60 Aar siden.

Disse Reflektioner fremmane mange andre historiske Scener, hvori ogsaa jeg har haft min Rolle, og ikke mindst min Stilling i Kirken og som Hoved for en stor og hæderlig Familiekreds, samt omgivet af saa mange af Livets jordiske Gøder. Hvorledes vilde min Livs Aften have været uden Mormonismen? Skuffelser og Bekymring uden Tvivl, ligesom det blev for næsten alle af min Ungdoms Samtidige! En af dem, Maleren Carl Bloch, opnaaede ganske vist Berømmelse, medens han levede,

men han døde i en forholdsvis ung Alder og tog sin rige Kunstbe-
 velse med sig i Graven. En anden Ven, som ogsaa steg nogle Trin,
 ja, som endog blev et nyttigt og ivrigt Medlem af Kirken en kort Tid,
 er maaske nu død, men han blev fattig, og det gik tilbage for ham, da
 han forlod Kirken. Hans Navn var Hahn, en særdeles dygtig Kunst-
 maler, men uden Held med sig. Da jeg sidst hørte fra ham, var han
 „Fæstemand“, og det er jo omtrent ensbetydende med „hvid Slavehandel“.
 Og her er jeg nu, i mit 79de Aar, uden Sygdom, sorgfri, Ejer af
 mit eget gode Hjem og lykkelig i Betragtningen af det store Haab, der
 er knyttet til Evangeliet, som de nævnte Herrens Tjenere bragte os for
 60 Aar siden. Af de første „Modige og Brave“ er der nu ikke mange
 tilbage her i Livet, og inden længe vilde vi andre være gaaede ind til
 en velfortjent Hvile og vor himmelske Faders Glæde, medens Historien,
 vi levner efter os, skal leve fra Slægt til Slægt.“

Jæderne flakkes hjem.

„New York Times“ skriver: Breve fra Jerusalem melde, at Pro-
 klamationen af den nye Konstitution i Tyrkiet har aabnet Palæstinas
 Døre for det tilbagevendende Israël fra alle Dele af Verden. Jerusalem
 har nu en Befolkning paa 100,000, og af disse ere $\frac{4}{5}$ Jøder, medens
 den jødiske Befolkning i Safed, Haifa og Teberia tælles i Hundred-
 Tusindvis. Næsten hele Esdraelons Slette er bleven indkjøbt af dem.
 Deres blomstrende Kolonier strække sig fra Dan i Nord til Beershaba
 i Syd, ja endog længere mod Syd henimod Ægyptens Grændse. Tusin-
 der flygte fra Persien for at søge et Hjem og Vestsyttelse i det hellige
 Land, medens hvert Skib fra Odessa bringer Hundreder med sig.

Jordandalen, som en Gang ejedes af Ex-Sultanen Abdul Hamid,
 stikker jødiske Kapitalister og Syndikater meget i Djene, og Zionist-
 Agenter søge at opkjøbe Landet, ligesom de ogsaa købe rige Ejendomme
 fra Muhamedanerne, hvis Indkomster og Stilling er bleven betydeligt
 reduceret siden den stedsfundne Revolution og Omvæltning af Regjeringen
 i Tyrkiet. Jerusalem er nu hovedsagelig en jødisk Stad. Bankvæsenet
 saavel som Handelen er monopoliseret af jødiske Forretningsmænd, ligesom
 Regjeringen har fundet det fornødent at organisere et Kompagni jødiske
 Gendarmere. Hundredtusind Pund Sterling sendes aarlig fra Europa og
 Amerika til Hjælp ved Opførelsen af Hjem, Hospitaler og Skoler, og
 der findes allerede nu i Jerusalem mere end 100 Skoler, medens Syna-
 goger opføres overalt. Landets Værdi er steget fire Fold. De uvidende
 og fattige Agerdyrkere ere blevene uddrevne af deres Landsbyer og Land-
 ejendomme af de mere smarte europæiske, jødiske Indvandrere, og deres

tidsmæssige Agerbrugsredskaber og deres Methode har frembragt en faa rig Afgrøde, som ingen før har drømt om, og Anglo-Palæstina Kompagniet med sit Bankvæsen og sine rige Midler driver Israels Sag frem med Kraft og Energi.

Jødernes Raceekklution og deres stærke Sammenhold fremkalder Misnøje hos Ottomanerne, og Tyrkiets konstitutionelle Regjering betragter dette Problem som et af de vanskeligste, den har at løse. Men det ser ud til, at Jødernes Udlændigheds Tid nærmer sig Enden, og at de, efter 1800 Aars Udspredelse, ville vende hjem til deres Fædres Land.

De nye Atlanterhavs-kæmper.

De store Atlanterhavsrhederier søge stadig at overgaa hinanden i Bygningen af enorme Skibe. Man var i Tyskland og England naaet til Atlanterhavsflyvere paa henved 30,000 Tons. Nu har det engelske Rhederi „White Star“ ladet lægge Kølen til 2 nye Dampere, der hver skal være paa 60,000 Tons og være 270 Meter lange.

Den Luksus, der her skal udsolbes, vil være noget, man hidtil aldrig har set. Spisefalonen i 1ste Kahyt skal kunne rumme 600 Mennesker, og under den skal en lige saa stor Salon kunne omdannes til Kulstøjtobane. Foruden de sædvanlige Bade skal der ombord være et Svømmebassin, der bliver saa dybt, at det tillader Udspring, og paa det øverste Dæk anlægges en Have, der om Vinteren kan omdannes til opvarmet Vinterhave. Desuden bliver der naturligvis Musiksalon, Teater, Kirke, Kafe og Bibliotek ombord.

De to enorme Dampere, der skulle være færdige til Efteraaret, faa Navnene „Olympic“ og „Gigantic“, og man ventes, de vil kunne løbe fra Liverpool til New York eller omvendt paa 4 Døgn og 10 Timer og saaledes slaa alle tidligere Rekorder.

Traadløs Telefon mellem Paris og New York.

Den 4. Marts ventes man at faa den traadløse Telefonforbindelse mellem Eiffeltaarnet i Paris og „Mutual Lifes Office“, den højeste Bygning i New York, aabnet. Man vil da være i Stand til at føre en Samtale over de 800 danske Mil, der er fra Paris til New York, og dette vil selvfølgelig faa stor Betydning for de internationale Handelsforbindelser.

Dødsfald.

Søster Ane Kristine Andreasen afgik ved Døden paa Frederiks Høspital i Kjøbenhavn den 5. Februar efter en Operation. Hun var født i Ullerslev, Fyen, den 20. Februar 1850 og annammede Evangeliet i Odense den 21. September 1895. Hun har lige siden været et trofast og elsket Medlem i Odense Gren, hvor hun fungerede som første Raadgiver i Bestyrelsen for den Kvindelige Hjælpeforening. De jordiske Levninger stedtes til Hvile paa Vestre Kirkegaard; Begravelsen, der var smuk og værdig og bekostedes af den Afdødes Nærpaarørende efter det lutherste Ritual, foregik fra Høspitalets Sigkapel; Graven blev indviet af Præsident James J. Larsen, som i Forening med Ældste Holger M. Larsen overværede Begravelsen.

Søster Else Marie Wester Nielsen afgik ved Døden i Elsinore, Utah, den 11. Januar d. A. Hun var født i Bjørnholm Sogn, Danmark, den 21. Marts 1845 og blev indlemmet i Kirken ved Daab den 23. November 1883. Hun blev Moder til 12 Børn, hvoraf 8 ere gaaede forud for hende ind i Evigheden. Hun døde, som hun altid levede, som en tro og oprigtig Hellig, og hun har udført et stort Arbejde i Manti Tempel for sine hedengangne Slægtninge og Venner.

John H. Haugaard, en højttaget Veteran i Sanpetedalens Kolonisation, afgik pludselig ved Døden i sit Hjem i Manti, Utah, den 19. Januar d. A. Han var født paa Fjalster den 10. Novbr. 1842 og blev indlemmet i Kirken i Efteraaret 1861; Aaret efter rejste han med sine Forældre til Utah, hvor han tilegnede sig gode Skolekundskaber og blev den første Telegrafist i Manti. Senere studerede han Ingeniørvidenskab og valgte denne som sin Bestjæftigelse. I 1869 udførte han en Mission i Skandinavien og præsiderede over Aarhus Konference. Broder Haugaard har altid været en hæderlig Medborger og en hengiven, trofast Hellig; han vil blive dybt savnet især af sin Familie, men ogsaa i den Kommune, der i de sidste 47 Aar har nydt praktisk Nytte af hans Begavelse og Interesse for Fremskridt og Udvikling.

Indhold:

Den udødelige Sjæls Herkomst og Fremtid.....	65	Korrespondance	77
Give og modtage	69	Zøderne stoffes hjem	78
Redaktionelt:		To nye Atlanterhavskæmper...	79
Fattigdom og dens Vindring....	72	Traadløs Telefon mellem Paris og New York	79
Charles W. Penrose 78 Aar ...	75	Dødsfald	80
Missionsnyheder	76		